

til Landbrugsministeriet som til Mejeriernes Fællesorganisation for om muligt at faa den nødvendige Suppleringsmælk, men det lykkedes ikke at faa den. Paa et Møde, til hvilket der var indkaldt af Omegnens Mejerier, og hvor dette Spørgsmaal drøftedes, syntes der at være Udsigt til Enighed om en saadan Leverance, men da man ikke gennem Landbrugsministeriet og Mejeriernes Fællesorganisation kunde faa et Paalæg til Mejerierne om, at de skulde levere denne Suppleringsmælk, nægtede de at levere Mælk til Silkeborg.

Hvorledes det forholder sig hermed, faar man i øvrigt nogen Besked om ved at læse, hvad Formanden for de danske Fællesorganisationer svarer Mejeriet i Silkeborg paa en Forespørgsel om, hvorvidt Silkeborg kunde komme med blandt de Byer, som kunde faa Ret til Suppleringsmælk; med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et Brudstykke af Skrivelserne. Det hedder heri: „Som det vil være Dem bekendt, omfatter Overenskomsten mellem Landbrugsministeriet og de danske Mejeriers Fællesorganisation kun København (og andre større Byer efter nærmere Forhandlinger), og De vil deraf forstaa, at en By som Silkeborg derved paa Forhaand er udelukket fra at komme i Betragtning med Hensyn til Suppleringsmælk efter nævnte Overenskomsts Bestemmelse. Denne Grænse er blevet hævdet ret strengt, idet f. Eks. for Øernes Vedkommende ikke en By udover København har kunnet komme ind under Ordningen. Provinsbyer som Slagelse, Roskilde og Næstved har rejst Krav i saa Henseende“. Man vil altsaa se, at Mejeriernes Fællesorganisation ikke har villet være med til at yde Silkeborg den fornødne Suppleringsmælk. Ministeriet har i det foreliggende Lovforslag, hvor der er Tale om Dyrtidsforanstaltninger, peget paa Brændsel som en særlig vigtig Artikel, men det tør nok hævdes, at Mælk er en lige saa vigtig Artikel, og at det derfor er paa høje Tid, at Ministeriet træffer en saadan Ordning, at man kan faa den fornødne Suppleringsmælk. Det forudsættes for øvrigt i den nævnte Skrivelse, at der skal træffes en ny Ordning fra 1. December. Jeg vil haabe, at den maa blive saadan, at Købstæderne kan faa den Mælk, de nødvendigvis maa have, og jeg betragter det som givet, at der af de 9 Kr., som der her er Tale om, kan anvendes Penge til en eventuel Nedsættelse af Prisen paa Mælk.

At dømme efter en Udtalelse af det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønde-

rup) synes der ikke at være overdreven Velvillie indenfor Venstre overfor dette Lovforslag, i hvert Fald ikke overfor vigtige Dele af det. Det overrasker mig, at det ærede Medlem kunde udtale, at naar der nu blev givet Kommunerne Ret til at anvende Penge udover de 15 Kr. pr. Indbygger, som de har Ret til at anvende i Henhold til Dyrtidslovens § 5 til Udnyttelse af dens § 1, vilde det foranledige, at man i Kommunerne maatte sætte sig hen og finde paa, hvorledes man skulde anvende disse Penge. Man skulde ikke tro, at det ærede Medlem havde det mindste Kendskab til, hvilken Dyrtid der raader ude over Landet, og hvor overordentlig vanskeligt det er, ikke alene for de allerfattigste, der kan hjælpes efter Dyrtidslovens § 1, men ogsaa indenfor Middelklassen, hvor der i mange Tilfælde hersker næsten Nødstilstand, men hvor Forholdene alligevel er saadan, at man ikke kan hjælpe efter § 1 og heller ikke efter den almindelige Hjelpekasselovgivning og derfor maa sætte sit Haab til en Udvidelse af Dyrtidslovens § 2. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at hvis han var kendt i de Kredse, vilde han ikke tale, som han har talt i Dag; netop i de Kredse er det, man spørger: Er det ikke snart paa Tide, at Lovgivningsmagten kommer os til Hjælp, fordi Prisstigningen er saa følelig paa alle Omraader, at det næsten er umuligt for os med den forholdsvis ringe Løn, vi har, at komme igennem? Og naar man f. Eks. til Tjenestemændene har ydet et ret betydeligt Løntillæg, for at de kan komme igennem, saa forekommer det mig rigtig nok, at det vilde være højst rimeligt, at man ogsaa overfor denne Middelklasse, om hvilken man fra anden Side ellers ved saa mange Lejligheder fortæller, at man holder forfærdelig meget af den, viste denne sin Kærlighed i Handling ved at udvide Dyrtidslovens Rammer saaledes, som det her er foreslaaet, og saaledes, at det kommer den Del af Befolkningen til gode, som hidtil i saa høj Grad har været afskaaret fra at nyde godt deraf.

I denne Forbindelse vil jeg omtale en Skrivelse, der findes optrykt som Bilag til Lovforslaget, en Skrivelse fra „De samvirkende Sogneraadsforeninger“. Det synes nemlig, som om de Udtalelser, det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) paa sit Partis Vegne fremsatte, ret godt harmonerer med, hvad der er kommet til Orde i denne Skrivelse. Det er en efter min Formening højst mærkelig Skrivelse. Den indeholder en Erklæring, fremkom-